

# LASKIAISLAULU

Huraa, huraa, laskiaisrauhaa!  
Siansorkkaa ja hernettä kauhaan!  
Paksua pullaa, maitoa, voita  
niele ja nieltyäs niellä koita!

Pakkanen puree, se pistää, paukkuu,  
"pitkiä pellaita" koirat haukkuu.  
Katsohan Kepparin pulleeta nenää,  
jäässä on, loista ei lyhtynä enää.

Naapurin Henttu ja Kaisa ja Jaska,  
tulkaatte, jäässä on hevosen – häntä!  
Laskiaisriemu on lyhyenlöntä.  
Illalla saunassa huiskaa vasta.

*Eero Eerola*

# AAMUHIIHTO

Nyt väikkyä aamupilvet hohtein vienoin.  
Ne himmenee, ne hehkuun lehahtaa,  
ne hymyyn syttyä värein kullan-hienoin,  
mut tumman sinen taivaan-läikät saa.  
Mua mustin hiuksin vartoo koivu hento  
ja päivä paistaa hankeen heleään.  
Ma olen koivu, olen pilven lento  
ja kevein sinivarjo rannan jään.

Sinessä läikkyä lumi luona ladun,  
on raikkaimmillaan tuoksu maaliskuun.  
Voi tomuisia asujaita kadun,  
voi nielemiä kivimuurin suun!  
Voi häntä, jok' on jäsentensä vanki  
ja metsän syliin milloinkaan ei saa  
sujataa aamulla, kun kantaa hanki  
ja huikaisevin harjuin loistaa maa.

*Saima Harmaja*

# ENSI LUMI

Syysusvien kahleet katkes,  
kesä vankinsa vapahtaa:  
Jo pilvien saumat ratkes,  
lumihahtuvat putoaa!

Läpi ilman ne keinuvat hiljaa  
yli martaan, aution maan.  
Miten valkoista huurreliljaa  
sydän rauhaton kaipaakaan!

Miten autuas onkaan antaa  
lumen viileän vilvoittaa  
sitä otsaa, mi vielä kantaa  
suven muistoa polttavaa!

*Kaarlo Sarkia*

# LUMIKORPIEN YÖ

Lumikorpien tyyni ja mahtava yö!  
Puut korkeat taivasta halaa –,  
yli maisten varjojen palaa –  
ikitähtien ääretön loistava vyö.

Ylös kääntyvi hengen etsivän tie.  
Väre puhtahin sydämen täyttää –,  
maan taistelot pieniltä näyttää –,  
yön hartaus haavehet kauvaksi vie.

Lumikorpien tyyni ja mahtava yö!  
Koko luonnossa tuntuvi taivas –,  
sydän, unhot arkiset vaivas –,  
yön suuressa rauhassa tyyntyen lyö!

*Vilppu Kaukonen*

# TALVILAULU

Lunta, lunta, lunta vaan!  
Hanget kylmät kattaa maan;  
kattaa laaksot, kukkulat,  
kattaa korvet vihannat.  
Lunta, lunta, lunta vaa!

Talon laittoi lämpöisen  
itsellensä ihminen.  
Liettänsä hän kohentaa,  
kesää miettein odottaa.  
(Lunta, lunta, lunta vaan!)

Mutta pieni varpunen,  
joll' on rinta lämpöinen,  
sydän pieni, sykkivä,  
kestää talven tyrskyjä.  
(Lunta, lunta, lunta vaan!)

Visertääpi varpunen  
kesää kolkkoon korpehen.  
– Lunta, lunta, lunta vaan!  
Hanget kylmät peittää maan.  
(Lunta, lunta, lunta vaan!)

*Yrjö Veijola*

# JÄRVEN JÄÄLLÄ

Sileällä sileällä järven jäällä  
se viima niin vanhasti puistaa,  
sileällä sileällä järven jäällä  
se poika surunsa suistaa.

Sileällä sileällä järven jäällä  
ne aisakellot kilkkaa,  
sileältä sileältä järven jäältä  
se kullan mökki jo vilkkaa.

Sileällä sileällä järven jäällä  
nyt poika varsalla ajaa,  
sileältä sileältä järven jäältä  
käy poika kultansa majaan.

Sileällä sileällä järven jäällä  
ne maaliman murheet hukkuu,  
ja oman kultansa polvella  
tämä poika jo kohta nukkuu.

*Antti Rytönen*

# TALVILAULU

Taas hangella muistaa  
poikaset luistaa  
ja suksilla suistaa,  
nyt huolta ei!  
Kun nietokset nauskaa  
ja jäätiköt rauskaa,  
niin retki on hauskaa,  
soi metsä, hei!

Nyt tähtöset vilkkaa  
ja kulkuset kilkkaa,  
hei, riemua silkkaa,  
kun hulmutaan!  
Ma valjastan varmaan  
nyt varsani harmaan,  
ja siskoni armaan  
vien kuutamaan.

Kun talvi maan voittaa  
ja puhurit soittaa  
ja korvia koittaa,  
niin parhain saa:  
nääs joutuvi luvat  
ja juhlaiset tuvat  
kun kaukaiset kuvat  
yön valloittaa!

*Sakari Topelius*

# ENSI LUMI

Olin unohtanut valkeuden  
katsellessani syksyn raskaita värejä  
ja eräänä aamuna oli valkeus edessäni.

Seisoin hiljaisena hämmästyksestä.  
Kasvoilleni hajosi lempeä hiutale  
viileäksi tuoksuksi,  
ja valkean maiseman rauha  
solui sieluuni kuin juoma.

Ikäänkuin Jumala olisi elämänkirjastaan  
kääntänyt piiloon  
syksyn verellä ja kullalla kirjoitetun lehden  
ja avannut suuren valkean aukean,  
jolle talviauringon kalpealla säteellä  
kirjoitetaan lauluja,  
jotka ovat viileitä ja kauniita  
ja lumitähden muotoisia.

*Katri Vala*



# LUNTA

Katso, talvi pudottaa ikkunain eteen  
valkean, hilajavan verhon.  
Tuhannet pienet silkkikellot  
koskevat ruutuun  
hiljaisuutta hennommin.

Kuljit äsken kirvelevin hermoihin.  
Melu, kiire, ahdistus  
vyöryi kirskuen ylitsesi.  
Värisit kuin poljettu mato.

Katso, nyt on hyvä,  
Olet huoneessasi hiljaa  
kuin jalokivi lippaassaan  
ympärillä valkea samettimaailma.  
Olet tyyni, säihkyvä, murtumaton.

Lumi liehuu ruudun takana  
kuin valkoinen sauhu.  
Talven viileä haltiatar  
astuu pehmeästi ohi.  
Sen hämärät, hunnutetut silmät  
vaikenevat auringosta.

*Katri Vala*

# TALVI

Tuuli valkopäitä  
äsken tuuditti,  
sillat siniset nyt  
lahdet sitovi.  
Suksi nopsasti  
liukuu ylänneillä,  
talvi kaunis meillä,  
lumi loistavi.

Aurinkoinen illat,  
aamut torkahtaa,  
synkät varjot Suomen  
korvet kaihostaa.  
Kansa valvastaa,  
vankka on sen mieli,  
liiku liukas kieli,  
päre leimahtaa.

Päivällä ma huhdoin  
puita metsässä,  
hääräsin kuin karhu,  
hiukset härmässä.  
Sepä leikkiä;  
nyt me ratoksemme  
illan laulemme  
lieden ääressä.

Laula runojamme  
entis-ajoista,  
laula Suomen miesten  
vaivaisuutta.  
Laula vanhoja,  
laula toivojamme,  
kunnes nukahdamme.  
Päre sammahtaa.

*E. A.*

# MÄEN LASKU

Hei lystiä laskuu,  
meidän lasten mäen laskuu!  
Kelkat huimasti kiitävät,  
lumi tähtinä kiiluu,  
Varvas kengästä hiiluu,  
ruusut poskille lentävät.

Anna ihmisten kiittää  
heidän rautaista tietään,  
heidän höyryvaunujaan;  
Siell' on koppelit pimeät,  
niiss' on laiskat ja vireät  
kaikki nukkumaisillaan.

Hei lystiä laskuu,  
meidän lasten mäen laskuu!  
Eipä meill' oo huoltakaan!  
Lumi tähtinä loistaa;  
toinen viskelee toistaan,  
ei saa seista laiskakaan.

Katso pohjainen tuulee,  
äiti kylmivän luulee,  
huutaa: »lapset tulkaa pois!»  
Hei lystiä laskuu,  
meidän lasten mäen laskuu!  
Täällä iltaan olla vois!

*Pietari Hannikainen*

# JÄÄKITEET RUUDUSSA

Jääkitechet ruudussa kimmeltää,  
kun kuu niihin hohtoa valaa.  
Niitä poikanen tarkaten tähystää,  
koko illaks' hän ikkunanpielehen jää  
niin ääneti, aivan kuin salaa.

Mitä lukee se ruudusta poikanen,  
mitä piirteli tähtöset hälle?  
Koko maailma siellä on ihmeitten,  
jäätähtöset talven ne omisti sen  
sille pienelle tähystäjälle.

Hän näkee tarujen kultamaat  
ja korskuvat ratsut ja linnat,  
sinikukkaiset kummut ja hopeiset haat,  
Sinä kerran kaikki ne omikses saat,  
ne aarteheet kallihimmat.

Jääkitechet ruudussa kimmeltää,  
luo uusia ihmemaita.  
Jo painuu pielehen poikasen pää,  
sinisilmähän unonen ennättää.  
Unentytti, ah, oisitko saita!

Tuli päiväylen säde ja pyyhki ne pois  
sen poikasen ratsut ja linnat.  
Hänen aarteitansako viedä se vois?  
Hänen, omansa eivätkö aina ne ois,  
ne unelmat kirkkahimmat!

*Immi Hellén 1925*